

LBRIS

We know
books

SILVIA BUZORI

Editura Eagle
2019

Sper că ți-a plăcut *Numărul 5*, atât nuvela, cât și colecția ce-i poartă numele, la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie s-o aștern pe hârtie.

Dacă vrei să citești și alte povești, te aștept pe site-ul meu de autor, www.silviabuzori.com, de unde poți achiziționa romanele *Șase păpuși Matrioșka* și *Moarte în Peru*, antologia *Noir de București* sau *Revista Vulturul*.

Sunt o persoană îndrăgostită de Facebook și Instagram, dar scriu și pe Blog sau Twitter. Dacă vrei să mă cunoști mai bine și să ținem legătura în pauzele dintre lansări, te aștept cu brațele deschise în social media.

Îți mulțumesc pentru încredere și prietenie,
Silvia Buzori

CUPRINS:

Jinx	5
Cursă contra-cronometru	15
Întâmplări anodine	35
Crimă în 2 Mai	55
Numărul 5	83
Cuvânt de încheiere	123

Numărul 5

O antologie de povestiri și nuvele de suspans și polițiste de Silvia Buzori

Colecția Suspans

Copyright © 2019 Silvia Buzori.

Copyright © Editura Eagle pentru ediția 2019

ISBN: 978-606-8790-10-7

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, sunt rezervate.

Editura Eagle

www.edituraeagle.ro

office@edituraeagle.ro

Coperta: Mihai Moldoveanu

Tehnoredactare: www.edituravirtuala.ro

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

E-mail: redactia@edituravirtuala.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUZORI, SILVIA

Numărul 5 / Silvia Buzori. Buzău : Eagle, 2019

ISBN 978 606 8790 10 7

821.135.1

Jinx

Viața mea bate filmul, scriu într-un cot, rezemată de un colț de pernă. Bleah, ce exprimare răsuflată! Voi alege alta. Tai cu o linie orizontală cuvintele.

Viața mea bate filmul. La naiba, încă le mai pot citi! Hașurez toate literele și arunc o privire pe geam. Nu știu de ce fac asta, pentru că sticla e atât de murdară încât sunt convinsă că a fost cumpărată cu pete din fabrică. Altfel nu-mi explic cum se poate ca în cel mai mare spital din București să nu existe o femeie care să spele - din când în când - geamurile din saloane.

Întorc capul către caietul de matematică și bat aiurea cu pixul în hârtie. Poveștile dintr-o carte trebuie să fie credibile. Nu cred că-ș putea vinde cuiva povestea vieții mele, pentru că mi-ar spune în față că mint cu nerușinare. Așa că m-am decis să-ș aștern pe hârtie și să scriu pe prima pagină, cu *Times* de 28, poate chiar 32, că întâmplările sunt inspirate dintr-o poveste adevărată.

Acum trei ani m-am înscris la o emisiune de tip *reality show*. Ideea de a coabita cu alte cincispe persoane timp de trei luni mi s-a părut genială. Picasem la facultate, eram obosită de-atâta învățat și nu mai aveam chef de nimic. Mi-am dorit o schimbare de decor și am visat cu ochii deschiși

la premiul cel mare. 50 de mii de euro. Tot ce trebuia să facem era să ne comportăm normal, ca și cum am face parte dintr-o mare familie, și să executăm sarcinile pe care ni le dădeau producătorii emisiunii. Dacă nu le îndeplineam, eram dați afară.

După vreo două săptămâni de la mutarea noastră în „casă”, am fost anunțată printr-o înregistrare video că următoarea mea însărcinare va fi un joc de poker și adversarii mei vor fi trei bărbați. Mi-aduc aminte că am pufnit pe nas, fiind sigură că voi pierde.

Mă arunc în trecut și încep să scriu urât, fără să recitesc, uneori apăsând anumite litere, alteori subliniind un cuvânt sau altul.

M-am ridicat de pe scaun, l-am împins cu talpa în spate și m-am uitat pe rând la cei trei bărbați aflați la aceeași masă cu mine.

Înfumuratul pufăia dintr-o țigară și-un zâmbet îi apăruse în colțul buzelor. Tenismenul se ridicase și el, fără să-și desprindă privirea de la cele patru cărți pe care le întorsesem cu câteva secunde înainte.

- Careu de ași! am spus cu gura până la urechi, fluturând patru degete către ei.

- Băi, ești nebun?! a îngăimat tenismenul.

Ca și cum cuvintele lui ar fi fost o parolă, din stânga mea am auzit răgetul unui leu în savană. M-am uitat în acea direcție și l-am văzut pe coleric privindu-mă cu maxilarele încleștate. Sprâncenele îi erau adunate deasupra ochilor mici, ca norii de furtună deasupra unui vârful de munte. Restul chipului său era deformat de o grimasă cu iz paranoic, pielea lui

emana un miros acru de transpirație, iar în aer plutea un abur cu gust de sânge.

Un obiect din mâna colericului a prins întâmplător o rază de lumină și am crezut că un regizor invizibil a apăsător butonul *stop-cadru*, fiindcă toată scena s-a oprit în acel moment în mintea mea. Apoi, același regizor a apăsător butonul *play in slow motion* și cadrele din spatele pleoapelor mele au început să se târască cu viteza melcului. Colericul a zburat peste masă cu un cuțit în mână și senzația că sunt într-un film 6D s-a acutizat.

Când a ajuns lângă mine am ridicat mâinile în dreptul feței. Inutil, însă, pentru că el avea alte planuri. Mi-a înfipt cuțitul între omoplați și mișcarea m-a surprins. Am simțit cum metalul mi-a intrat în corp și nu s-a oprit până nu mi-a străpuns fiecare fibră, inundându-mi creierul cu săgeți dure-roase.

O dungă orbitoare de lumină mi-a ars ochii și un gând mi-a străfulgerat mintea. *Cum este posibil să văd, dacă am pleoapele închise?*

Am vrut să mă întorc, să văd unde am primit lovitura. Habar n-am de ce, pentru că oricum nu puteam face nimic! N-am reușit să-mi mișc capul în nicio direcție, de parcă lovitura de cuțit îmi scurtase gâtul. Am deschis ochii și l-am văzut pe tenismen. După urletul animalic de mai devreme al colericului, scena noastră devenise parte a unui film mut. Tenismenul mi-a părut un observator suspendat în timp și în

loc. Numai Scott Bakula¹ mai arăta așa, când sărea dintr-un corp într-altul! Incapabil să scoată o vorbă sau să facă un gest, tenismenul rămăsese pironit lângă masă, cu mâinile ridicate în aer și gura deschisă într-un strigăt nerostit.

Lovitura de cuțit îmi paralizase mușchii, deci știam ce înseamnă să nu te poți mișca! Expirasem cu un șuierat tot aerul din piept atunci când lama îmi atinsese plămânul, iar mâinile îmi căzuseră inerte pe lângă corp. Ochii mi se acoperiseră cu un văl cețos, iar durerea mă înțepa cu raze de foc.

Mi-aduc aminte că l-am văzut ca prin vis pe înfumurat cum a sărit la rândul lui peste masă, cum l-a prins de încheietură pe coleric și cum i-a tras un pumn sub bărbie, proiectându-l la pământ. Nu l-aș fi crezut capabil de o asemenea faptă, deci i-am admirat curajul nebunesc.

I-am mulțumit în gând înainte să leșin, însă atunci eram sigură c-am să mor.

N-am murit! Dar nici bine nu mi-a fost! Am scăpat ca prin urechile acului și aproape un an am fost o legumă ceva mai evoluată. M-au ținut vreo două luni în comă indusă, pe

¹ Scott Bakula a interpretat personajul Sam Beckett în seria „Quantum leap” de la începutul anilor '90. Sam Beckett era un cercetător științific care a rămas prins într-o buclă temporală din cauza unui experiment nereușit. În fiecare episod, Bakula „sărea” dintr-un corp într-altul și nu reușea să plece decât atunci când își încheia misiunea: aceea de a ajuta persoana în al cărei corp intra să își rezolve problemele. În România, serialul a fost difuzat sub numele „Capcana timpului”.

ventilație mecanică, apoi m-au readus la viață, spunând că sunt un miracol trimis de Dumnezeu. N-am înțeles niciodată ce treabă are Dumnezeu cu asta. Nu înțeleg nici acum. Dacă avea de gând să-și demonstreze puterea, nu era cazul să mă omoare, să mă învie, iar să mă omoare și iar să mă învie. Și totul în numai trei ani.

Mama mi-a spus că cele două luni pe care le-am petrecut la terapie intensivă au fost lungi și agonizante pentru ea. A stat multe zile și nopți cu mine, a adormit ținându-mă de mână pe fotoliul de lângă patul meu, a mâncat puțin și a băut multe cafele. Într-o zi, când doctorul meu a venit la vizita de dimineață, mama s-a ridicat să-l întâmpine și a leșinat în fața lui. A trimis-o acasă, obligând-o să se odihnească și să mănânce sănătos. Mama bineînțeles că n-a vrut, dar doctorul a convins-o spunându-i că atunci când mă voi face bine (nu *dacă*; ci *când*), ea va trebui să aibă grijă de mine. Așa că a plecat, dar acest lucru n-a oprit-o să-mi fie alături.

Venea să mă vadă o dată la două zile și stătea câteva ore. Dar pentru ea nu era suficient. Voia să îmi vorbească tot timpul, să știu că-mi este aproape și că se gândește la mine, chiar dacă eu eram în comă. A întrebat în stânga și în dreapta cum poate face, a cerut ajutor prietenilor mei și a reușit să îl găsească pe Vladimir, un tip pasionat de tot felul de aparate și calculatoare, fratele unui fost coleg de liceu de-al meu. Vladimir i-a spus mamei că, dacă vrea să-mi vorbească și atunci când nu vine la spital, ar trebui să poarte în ureche o cască cu microfon încorporat, iar eu voi auzi totul într-o boxă plasată pe noptiera de lângă pat.

Astfel mama mi-a putut vorbi oricând și de oriunde. Din mașină, din magazin, de pe stradă, din fața blocului sau din bucătărie. Cumpăra cărți și le citea cu voce tare, se uita la filmele care știa că m-au impresionat și-mi citea subtitrările. Bonus, făcea comentarii pe marginea acțiunii!

Mama!

În momentul în care a crezut ea că pot suporta amintirile, mi-a povestit totul de-a fir a păr. A făcut atunci o comparație care mi-a plăcut foarte mult, pentru care am admirat-o înzecit. *Dacă ți-am vorbit timp de 9 luni cât am fost gravidă cu tine, cum să nu-ți vorbesc acum? Atunci te aveam tot timpul cu mine, oriunde mă duceam. Cu casca-minune de la Vladimir, acum a fost la fel. Nici atunci nu-mi răspundeai, însă știam că mă auzi.*

Mai spune ceva dacă mai poți! Chiar dacă nu-mi amintesc conștient nimic din acele două luni în care am stat în comă, mama este convinsă c-o auzeam și că-i răspundeam în gând.

Mama n-avea nevoie de bani. N-a făcut-o pentru bani. A făcut-o, după spusele ei, pentru a le ajuta pe alte mame să nu treacă prin ce a trecut ea cu mine. A dat canalul de televiziune în judecată, motivul fiind că evaluarea psihologică prin care au trecut concurenții a fost făcută de mântuială, punând astfel în primejdie viețile tuturor.

Mă rog, n-a fost cazul, că după prima viață pusă în pericol, *a mea*, n-a mai existat un al doilea moment. Emisiunea a fost, cum era și de așteptat, oprită.

Una peste alta, procesul a fost scurt, fiindcă postul s-a oferit să-i plătească mamei (care obținuse custodia mea pe perioada în care am fost în comă) o sumă de cinci ori mai mare decât premiul reality show-ului. Plus toate cheltuielile de spitalizare și recuperare. Alea nu știu la cât s-au ridicat, fiindcă n-am întrebant.

Când am ieșit din spital, i-am spus mamei că avem nevoie de o vacanță. I-am propus să ne refacem într-un aer salin, la mii de kilometri distanță, de preferat pe-o insulă tropicală, dar a refuzat pe motiv că pot muri în avion. Și mi-a propus aerul salin de la Turda. N-a fost rău nici acolo!

În urma înjunghierii rămăsesem cu mâna dreaptă paralizată, iar stânga era ca și inexistentă pentru mine. Făceam kineto și trăgeam speranță că voi fi din nou normală cândva.

Vladimir s-a dovedit a fi un tip mișto. Având în vedere problemele mele cu mâinile, mama s-a gândit că un sistem prin care eu să pot trimite comenzi vocale către un calculator ar fi cea mai bună soluție pentru mine. Vladimir a venit la noi acasă, mi-a pus o mulțime de întrebări și a plecat. Mi-a părut rău; timpul se scursesese cu viteză supersonică cât a fost el în preajmă. A revenit a treia zi și mi-a instalat niște

chestii prin cameră. Multe și mici. Eu am fost scoasă pe balcon, cu căști antifonice pe urechi, iar el a dat două găuri în peretele din spatele patului meu și a montat un suport pentru un microfon unidirecțional profesional. Când m-a adus înapoi în cameră, am descoperit că apăruse și-un televizor.

Următoarea jumătate de oră și-a petrecut-o făcându-mi instructajul sistemului de comandă vocală. Eu trebuia să pronunț comenzile în engleza britanică, adică aia de zici că ai două bile de inox în gură când vorbești, și *sistemul* le va executa. Simplu ca bună ziua!

Dacă vreau să dau un telefon, să spun *col (call)*, dacă vreau să mă uit la televizor, să pronunț *tivi (TV)*, iar dacă vreau să citesc știrile, să spun *niuz (news)*.

Nu, comandă de sex n-avea, c-am întrebat eu înaintea voastră!

După fraza anterioară, să nu vă închipuiți c-a fost ceva între mine și Vladimir! Omul îmi plăcea, dar la momentul acela aveam alte treburi pe cap. Recuperarea mea era lentă, dureroasă și numai la o relație nu-mi stătea gândul! Plus c-ar fi trebuit să consultăm Kama Sutra, să găsim o poziție confortabilă în care aș putea să mă așez. Îmi trecuse prin cap la un moment dat c-aș putea folosi firul de dren să m-agăț de lustră, dar n-am făcut-o!

Treaba cu vindecarea *completă* e că nu se întâmplă dintr-o dată, și nu e vizibilă de pe Lună. Nu e ca și cum ai fi

țintuit la pat și dintr-o dată te ridici să dansezi cha-cha. Te vindeci puțin câte puțin, cu viteza melcului, și vindecarea completă, cum o denumesc medicii, vine pe nepusă masă, fără să realizezi că acum ești bine. Deci n-am încercuit o zi anume în calendar ca fiind cea în care m-am vindecat.

Într-o sâmbătă, cam cu șase luni în urmă, după controlul lunar la doctor, am ieșit în parcul pustiu de lângă spital și-am mirosit aerul. Mirosea oribil, a Rivanol și clor, dar pentru mine era ca un parfum scump și inaccesibil muritorilor de rând: parfumul vieții. Nu era soare afară, nu era cald, n-am avut nicio revelație, doar am savurat un moment liniștit.

Când m-a înjunghiat *colericul*, secundele s-au comprimat și apoi s-au dilatat până la limita exploziei. Am asemuit acel moment cu o filmare pe care am văzut-o pe Discovery, care arăta cum o stea este *mâncată* de o gaură neagră, fiind absorbită cu totul în neant.

Nicio amintire nu mi-a venit în fața ochilor, nici măcar una recentă, darămite una de când eram copil și mă jucam *țară, țară, vrem ostași* în curtea școlii.

După ce m-au trezit din comă, am avut amnezie temporară și doctorii mi-au spus doar că am avut un accident, dar că mă voi face bine. Momentul din parcul spitalului a însemnat pentru mine că am supraviețuit aceluia atac și că-mi pot relua viața. Dar reluarea n-a fost de la capăt, ci de la un episod din mijlocul seriei.

Am plecat către casă cu gândul la mama și la Vladimir. În fața Municipalului se lucra la metrou și traficul era deviat pe o singură bandă. Am traversat pe trecerea de pietoni

și ultimul lucru pe care mi-l amintesc este o mașină care venea cu viteză dinspre Academie.

Eram vindecată *complet* și plecam acasă, când o mașină m-a lovit pe trecerea de pietoni. O dată se cheamă accident, de două ori cum se cheamă? Cât de rea am putut să fiu într-o viață anterioară, să plătesc în asta de acum?

Televiziunile și ziarele m-au poreclit *fata ghinionistă*, iar Vladimir îmi spune de atunci Jinx². Comparația cu Halle Berry în James Bond mă măgulește, trebuie să recunosc, dar aș fi preferat să-mi păstrez identitatea, fără să fiu poreclită în niciun fel.

Adevărul este, însă, că rareori întâlnești un caz ca al meu. Mi-a zis mama c-a mai fost o fată, care a pățimit chiar mai mult decât mine. A avea 27 de ani când a murit. Era fiica unei foste colege de-a mamei, de la Institut.

Cred că am să mă duc la mormântul ei cu o floare. Când o să mă vindec complet. A doua oară.

² Jinx - în superstițiile populare și în folclor, se referă la un blestem aruncat asupra unei persoane, aceasta fiind urmărită de ghinion, sau se referă chiar la o persoană sau un obiect care aduce ghinion.

Cursă contra-cronometru

Îmi place atmosfera boemă din Centrul Vechi! Dar nu când alerg, cu tocure, pe piatră cubică. Nu mi-e clar dacă sunt pe Șelari ori pe Smârdan, cu toate c-ar putea fi la fel de bine Gabroveni. Oricum seamănă între ele. Respir greu și-mi spun pentru a mia oară că trebuie să mă las de fumat. Mă opresc câteva secunde să verific dacă mai sunt urmărită. Nici țipenie.

Intru în primul club, cu gândul să-mi trag sufletul, eventual să-mi construiesc un plan de acțiune. Cobor treptele iluminate slab, aleg un separeu întunecat și-i fac semn barmanului. Îl văd cum se apropie cu pas legănat, cu ochii la sânii mei.

— Ce-ți aduc?

— O scrumieră, un whisky dublu și-un Red Bull.

— N-ai aflat că fumatul e interzis în interior?

Ridic capul și privesc pe lângă el. La masa de vizavi, un bărbat pușăie dintr-un trabuc, rotocoalele de fum albăstrui învăluindu-l din toate părțile. Chelnerul mă privește absent.

— E patru dimineața, chiar n-am chef de tâmpenii! Adu-mi scrumiera sau o să sting țigara în paharul ăluia de-acolo, că de aprins, tot mi-o aprind.